

пълна, запечатана желѣзна касичка, която трѣбва да се отвори и предаде на търговеца следъ петъ години.

Всички присѣтствуващи останали очудени. Тѣ се изредили да подигатъ касичката. Увѣрили се, че е пълна и доста тежка. Но не разбрали, защо старецътъ, като е билъ благодаренъ отъ търговеца и е искалъ да му се отплати, е наредилъ да му се предаде касичката чакъ следъ петъ години.

Сждията заявилъ, че нѣма да наруши завещанието на покойния, и всички се разотишли. До вечерята цѣлиятъ градъ знаелъ за чудноватото завещание. Всички, които имали земене-даване съ търговеца, почнали да се отнасятъ къмъ него съ голѣмо довѣрие. Тѣ знаели, че следъ петъ години той ще получи завещаното богатство. Давали му на довѣрие стока. Единъ богатъ човѣкъ му предложилъ подъ наемъ дюкяна си, който билъ на най-хубавата улица. Търговецътъ се премѣстилъ тамъ. Вмѣсто вехти дрехи, почналъ да продава най-хубави платове. Куповачитѣ му се увеличавали всѣки день. Увеличавала се и печалбата му. Скоро той изплатилъ всичкитѣ си задължения. И пакъ му останали пари, а и дюкянътъ му билъ пълненъ съ стока.

Незабелязано изтекли петътъ години, и той се явилъ въ сжда. Сждията отпечатахъ касичката, отключилъ я и му я предалъ. Тя била пълна съ дребни, тежки камъчета. Върху тѣхъ имало писмо, оставено отъ стареца. То гласѣло:

„Много бѣхъ благодаренъ отъ твоето семейство и искахъ да ти се отплатя, но нѣмахъ съ що. Колкото парици имахъ, дадохъ ги за тази касичка. Искахъ да ти оставя завещание, защото познавамъ хората. Достатъчно е да мислятъ, че ще получишъ нѣкога богатство. . . Докато изтекатъ петъ години, ти ще станешъ достатъчно богатъ“.

Сждията останалъ смаянъ отъ мъдростъта на тоя беденъ старецъ.

Търговецътъ взелъ касичката като най-скъпъ споменъ.

Преразказалъ Хр. Спасовски